

cev, domačinov in naravovarstvenikov. V veliki meri je možno posledice preprečiti, najbolj pomembno pa je skupno sodelovanje vseh odgovornih pri reševanju problema.

V isti gimnaziji pa je že leto pred tem nastala raziskovalna naloga, ki je prav tako zanimiva za gornike. **Lonka — Uršula Prešeren in Dejan Pograjec** sta v nalogi z naslovom »Dinamika planinstva v odnosu s populacijskimi gibanji v biocenozi Doline Triglavskih jezer« poskušala prikazati nevarnost, ki jo v občutljivem gorskem okolju predstavlja gorniška dejavnost, še posebno zaradi izredne množičnosti, saj dolino letno obišče kar 35 tisoč ljudi. Podrobneje bo sta svoje ugotovitve predstavila v eni od naslednjih števil Planinskega vestnika.

Omenjeni nalogi verjetno nista edini, ki zadevata gorniško organizacijo. Mlade raziskovalce zato vabimo, da nam na straneh Planinskega vestnika predstavijo svoja razmišljanja o problemih gornišva.

Vreme na Kredarici pozimi 1993/94

Dolgoletni zimski temperaturni povpreček Kredarice (obdobje 1956—1985) znaša $-8,1^{\circ}$, temperaturni povpreček pravkar minule zime pa znaša $-7,0^{\circ}$. Zima na Kredarici je bila torej v povprečku za $1,1^{\circ}$ nad normalno vrednostjo, bila je torej nekoliko pretopla. Skupno je v treh zimskih mesecih na Kredarici padlo 344 mm padavin, dolgoletna višina zimskih padavin pa je 324 mm. Zima je bila torej rahlo prekomerno namočena. Vse padavine so padle izključno kot sneg.

Kakšne pa so bile vrednosti posameznih meteoroloških elementov po mesecih?

Temperatura prvega zimskega meseca, to je decembra, je znašala $-5,6^{\circ}$. Bila je za $2,1^{\circ}$ nad normalno vrednostjo. Najtoplejši dan na Kredarici je bil 4. december, ko so namerili $10,4^{\circ}$. Ta temperatura je za $0,6^{\circ}$ nad doslej najvišjo decembrsko temperaturo Kredarice, ki znaša $9,8^{\circ}$, zabeležena pa je bila 3. decembra 1985. Minimalna temperatura je znašala samo $-15,0^{\circ}$ dne 25. decembra, medtem ko je doslej znana najnižja decembrska temperatura znašala minus $25,8^{\circ}$ dne 23. decembra 1962.

Januarski temperaturni povpreček $-6,4^{\circ}$ je bil prav tako nad normalno vrednostjo ($-8,5^{\circ}$). Maksimalna januarska temperatura je znašala le $3,4^{\circ}$ (dne 13. januarja 1994). Bila je kar za $4,2^{\circ}$ pod doslej najvišjo januarsko temperaturo ($7,6^{\circ}$ dne 7. januarja 1983). Minimalna temperatura, ki je znašala $-17,3^{\circ}$ dne 29. januarja, je bila kar za 11° nad doslej znanim januarskim temperaturnim minimumom.

Februarja so dnevi že daljši, vendar je februar na Kredarici najhladnejši mesec. Njegov temperaturni povpreček je zdrsnil na $-8,9^{\circ}$. Bil je

enak dolgoletnemu februarškemu povprečku. Maksimalna temperatura $5,3^{\circ}$ je bila za $4,1^{\circ}$ pod doslej znanim temperaturnim maksimumom Kredarice. Minimalna temperatura je bila izmerjena 16. dne v mesecu. Znašala $-22,6^{\circ}$.

V padavinskem pogledu sta bila december in februar sušna, januar pa je bil obilno založen s padavinami, ki so padale izključno kot sneg. Decembra je v 12 padavinskih dneh padlo 80 mm padavin. Snežna odeja je bila debela 200 cm (27.-29. decembra).

Januarja je v 14 dneh padlo 244 mm padavin, kar je 209% normalne januarske množine moče na Kredarici. Snežna odeja je porasla na 300 cm (11.—22. januarja). V februarju je v 11 dneh padlo komaj 40 mm padavin, kar je komaj 45% normalne februarške višine padavin. Snežna odeja je merila 280 cm.

Mesečni povpreček oblačnosti je bil vse mesece nad normalno vrednostjo. Decembra je bilo v povprečku 6,3 desetine neba prekrita z oblaki ali meglo, januarja 5,8, februarja pa 6,6. Zato je bilo tudi število ur sončnega sija razmeroma majhno. Decembra je sonce obsevalo Kredarico 108 ur, kar je 40% njegovega maksimalnega možnega trajanja. Januarja je sijalo sonce 120 ur (42%), februarja pa 109 ur (38%).

Iz navedenih klimatskih podatkov zaključimo, da zima na Kredarici ni bila ekstremno mrzla, bila pa je — z izjemo januarja — zelo suha.

F. Bernot

odmevi

Poti iz soteski

Članek **Vide Meserko** (Poti v soteske, PV 4/94) me je vidno razburil in ne morem si kaj, da ne bi napisal nekaj besed, preden bo kdo, sledeč njenemu članku, vzel orodje in barvo v roke in začel kopati, barvati in postavljati nove poti. »Saj so planinci sami izrazili tako željo, kar poglejte v Planinski vestnik!« poreče. In tole pišem zato, da bodo planinci (gorohodci, ljubitelji narave, graparji, kakorkoli že se nam reče) izrazili še kakšno drugačno mnenje.

Najprej o umestnosti poteka slovenske planinske transverzale. O primerni izbiri poteka bi lahko govorili še kje drugje, ne le od Porezna proti morju. Saj tudi tam okoli Areha na Pohorju transverzala prav brez sramu gre malo kar prav po asfaltu. Popolnoma se strinjam, da bi kakšen ovinek po primorskem delu prispeval k pestrosti, vendar ne za ceno nadelave novih in novih poti. In nečesa ne pozabimo — poti je treba vzdrževati.

Že danes pa je poti očitno preveč. Podajte se, na primer, na Cerkljansko planinsko pot in kar na nekaj mestih boste v hudih škripcih. Posekajo nekaj dreves, naredijo gozdno cesto, markacije zbledijo in že ste prepuščeni lastni